

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Leszek Matuszewski

Protokolant: aplikant adwokacki Paulina Śmigielska

przy udziale Arkadiusza Dzikowskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu

po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2017 roku

sprawy **O. G.**

oskarżonego o przestępstwa z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gnieźnie z dnia 12 stycznia 2017 roku, sygn. akt II K 319/16

1. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy,
2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20,00 zł tytułem zwrotu wyłożonych kosztów postępowania odwoławczego i wymierza opłatę za drugą instancję w kwocie 180,00 zł.

Leszek Matuszewski

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Gnieźnie, wyrokiem z dnia 12 stycznia 2017 roku, sygn. akt II K 319/16 uznał oskarżonego **O. G.** za winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 §1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. i art. 37 a k.k. w związku z art. 34 § 1, §1 a k.k. i art. 35 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym. W ostatnim punkcie wyroku rozstrzygnięto o kosztach postępowania.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się **obrońca oskarżonego** składając apelację od kary. Skarżący zarzucił orzeczeniu rażącą niewspółmierność orzeczonej kary ograniczenia wolności wymierzonej oskarżonemu. Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenie i wymierzenie podsądnemu kary grzywny w wysokości 20 stawek dziennych przy wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 30 złotych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego O. G. nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć, że postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone prawidłowo. Sąd I instancji rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał winę i sprawstwo podsądnego. Ocena materiału dowodowego, dokonana przez Sąd I instancji jest wnikliwa w tym zakresie i nie wykazuje żadnych błędów logicznych, utrzymując się w granicach swobodnej oceny dowodów chronionej art. 7 k.p.k. Przedmiotem rozważań Sądu były dowody zarówno na korzyść oskarżonego, jak i wszelkie dowody im przeciwnie. Wszystkie te dowody zostały ocenione zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego z uwzględnieniem zasad wynikających z art.2,

4 k.p.k. i 5 § 2 k.p.k. Uzasadnienie wyroku odpowiada zaś wymogom art. 424 k.p.k. i w pełni pozwala na kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia.

Wina i sprawstwo oskarżonego O. G. nie budzi wątpliwości Sądu II instancji. Na to, że podsądny swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu przestępstwa wskazują między innymi wypowiedzi procesowe pokrzywdzonego J. G. (k.115). Sprawstwa oskarżonego nie podważał również autor apelacji.

Zarzut rażącej niewspółmierności kary można skutecznie podnosić wówczas, gdy orzeczona kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, ale nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (vide: wyrok SN z dnia 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 7-8/1985, poz.60). Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę ocen co do jej wymiaru, ale różnice tak zasadniczej natury, że karą dotychczas wymierzoną nazwać można by niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (vide: wyrok SN z dnia 2 lutego 1995 r. II KRN 198/94). Z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

Sąd Okręgowy po analizie całokształtu ustaleń Sądu Rejonowego w przedmiotowej sprawie nie dopatrywał się żadnego uchybienia w procesie orzekania kary. Kara ograniczenia wolności stanowi sprawiedliwą odpłatę za zło wyrządzone przez oskarżonego. Postulowana przez obrońcę sankcja majątkowa jawi się jako rażąco łagodna w świetle stopnia karygodności czynu przypisanego oskarżonemu, stopnia jego zawinienia i względów prewencji generalnej.

Spoleczna szkodliwość zachowania podsądnego oraz stopień zawinienia jawią się jako znaczne. Oskarżony w sposób wyrachowany i perfidny oszukał pokrzywdzonego poprzez wprowadzenie go w błąd, co zamiaru wywiązania się z obowiązku dostarczenia zamówionego i opłaconego przez pokrzywdzonego produktu. Co więcej, tego rodzaju zachowania przestępcze popełnione za pomocą Internetu przy wykorzystywaniu zaufania jego użytkowników są coraz częstsze. Zadaniem organów wymiaru sprawiedliwości jest zdecydowanie sankcjonowanie takiej przestępczości i powstrzymanie potencjalnych sprawców od popełnienia przestępstw na szkodę osób dokonujących transakcji poprzez Internet.

Niczego w tym rozumowaniu nie zmieniają okoliczności przedstawione w złożonej apelacji. Wbrew temu, co wskazał obrońca, podsądny nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i nie wyraził skruchy podczas składanych wyjaśnień (k.66-68). Tego rodzaju postawa nie stanowi okoliczności obciążającej. Jest ona obojętna dla wymiaru kary.

Okoliczność podnoszona przez obrońcę, że oskarżony naprawił wyrządzoną szkodę oczywiście jest istotna w procesie kształtowania sprawiedliwego wymiaru kary. Została ona jednak, przez ten Sąd, w wystarczającym stopniu uwzględniona i była jedną z przesłanek orzeczenia zamiast kary pozbawienia wolności kary wolnościowej.

Wymierzenie kary ograniczenia wolności spełni w ocenie Sądu Okręgowego cele prewencji generalnej oraz indywidualnej, szczególnie w aspekcie wychowawczego oddziaływania na sprawcę. Wskazana kara stanowi dla oskarżonego poważną dolegliwość (świadczenie nieodpłatnej pracy przez okres 10 miesięcy w wymiarze 30 godzin miesięcznie) oraz pozwoli na realizację celów prewencyjnych (efekt edukacyjny pracy, integracja sprawcy ze społeczeństwem), jednocześnie uchroni oskarżonego od kontaktu ze środowiskiem więziennym oraz związanego z tym zagrożenia stygmatyzacji i odrzucenia w środowisku rodzinnym i zawodowym. Wskazana kara winna zniechęcić podsądnego od popełniania kolejnych przestępstw, a dla społeczeństwa stanowić będzie wyraźny sygnał o zdecydowanej reakcji organów procesowych na popełnione przestępstwo.

Sąd odwoławczy na podstawie art. 626 k.p.k. i art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3, art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 złotych tytułem zwrotu wyłożonych kosztów postępowania odwoławczego i wymierzył opłatę za drugą instancję w kwocie 180 złotych.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy:

1. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok,

2. z asądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 złotych tytułem zwrotu wyłożonych kosztów postępowania odwoławczego i wymierzył opłatę za drugą instancję w kwocie 180 złotych.

SSO Leszek Matuszewski